

dovou chuť předvést, co všechno dokážeš, ano, to je zajímavé... Takže kam tě mám poslat?"

Harry se přidržel hran stoličky a říkal si v duchu: „Jenom ne do Zmijozelu, tam ne.“

„Říkáš, že do Zmijozelu ne?“ pronesl tichý hlásek. „Víš to určitě? Mohl by z tebe být veliký kouzelník, tady v hlavě to všechno máš, a Zmijozel by ti pomohl na cestě k velikosti, o tom nepochybuj – takže ne? Jestli to víš určitě, ať je to tedy – NEBELVÍR!“

Harry slyšel, jak klobouk to poslední slovo vykřikl na celou síň. Sundal si ho z hlavy a vratkým krokem se vydal ke stolu své nové koleje. Nesmírně se mu ulevilo, že ho vybrali do Nebelvíru a neoctl se ve Zmijozelu, takže si málem ani nevšiml, že mu tleskají ze všech nejhlasitěji. Prefekt Percy vstal a rázně mu potřásl rukou, a Weasleyova dvojčata vřestěla: „Máme Pottera! My máme Pottera!“ Harry se posadil proti duchovi v okruží, kterého už předtím viděl. Duch mu poklepal na ruku a Harry měl nenadále děsivý pocit, jako by ji právě strčil do kbelíku s ledovou vodou.

Teď už si mohl prohlédnout i Čestný stůl. Na konci nejbliž k němu seděl Hagrid, který zachytil jeho pohled a ukázal mu zvednutý palec. Harry se na něj zašklebil. A dál, uprostřed čestného stolu, seděl na velké zlaté židli Albus Brumbál. Harry ho okamžitě poznal podle karty, kterou našel u čokoládové žabky cestou ve vlaku. Brumbálovy stříbrné vlasy jako jediné v celé síni zářily stejně jasně jako duchové. Harry si všiml i profesora Quirrella, onoho nervózního mlaďáka z Děravého kotle. S velkým nachovým turbanem na hlavě vypadal opravdu svérázně.

To už zbývali jen tři žáci, které ještě měli zařadit. „Turpino-vá, Lisa“ připadla do Havraspáru, a přišla řada na Rona. Byl teď v obličejí úplně zelený. Harry mu pod stolem držel palce, a vteřinu nato klobouk opravdu vykřikl „NEBELVÍR!“

Harry hlasitě tleskal spolu s ostatními, když se Ron sesul na židli vedle něj.

„Výborně, Rone, to jsi tedy zvládl,“ řekl Percy Weasley přes Harryho důležitě, mezitímco „Zabini, Blaise“ byl přidělen do Zmijozelu. Profesorka McGonagallová svinula svitek pergamenu a odnesla Moudrý klobouk pryč.

Harry se podíval na svůj prázdný zlatý talíř. Teprve teď si uvědomil, jaký má hlad. Zdálo se mu, že je to hotová věčnost, co jedli ty dýňové paštičky.

Albus Brumbál povstal. Zářivě se na studenty usmíval a rozepjal paže, jako by mu nic nemohlo způsobit větší radost než to, že je tu všechny vidí.

„Vítejte!“ prohlásil. „Vítejte v novém školním roce v Bradavicích! A než začneme s hostinou, rád bych vám ještě řekl několik slov, a sice: Vrták! Brekot! Veteš! Cuk!“

Děkuji vám!“

A posadil se. Všichni tleskali a nadšeně křičeli. Harry nevěděl, jestli se má smát nebo ne.

„On je – tak trochu blázen, není?“ zeptal se nejistě Percyho.

„Blázen?“ řekl Percy povzneseně. „Je to génius! Nejlepší kouzelník na světě! Ale tak trochu blázen je, to máš pravdu. Dáš si brambory, Harry?“

Harry teď zíral s otevřenou pusou. Na mísách před ním byly najednou hromady jídla. Ještě nikdy neviděl pohromadě na sto-